

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

KOVÁCS ÁGNES kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(12089/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2013. szeptember 24.

A határozat végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Kovács Ágnes kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott
ülésén, melynek tagjai voltak:
Peer Lorenzen, *Elnök*,
Sajó András,
Nebojša Vučinić, *bírák*
és Atila Nalbant, *Megbízott Szekció Hivatalvezető-helyettes*
2013. szeptember 3-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (12089/07. sz.), melyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Kovács Ágnes („a kérelmező”) 2007. február 24-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. 2010. szeptember 13-án a kérelem közlésre került a Kormány felé. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1937-ben született, és Budapesten él.

5. 1999. december 18-án a kérelmező jogellenes elbocsátás miatt munkaügyi pert indított korábbi munkáltatója ellen.

6. Több tárgyalást követően és szakvélemény beszerzése után a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2005. február 28-án elutasította keresetét. A kérelmező fellebbezett.

7. 2005. augusztus 26-án a Fővárosi Bíróság másodfokú bírósággént eljárva megváltoztatta az elsőfokú határozatot, és arra kötelezte az alperest, hogy még ki nem fizetett munkavállalói juttatásként 180.582 forintot¹ és

¹ Megközelítőleg 740 euró

annak kamatait, nem vagyoni kárként pedig 200.000 forintot¹ fizessen a kérelmezőnek. A kérelmező felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

8. 2006. október 25-én a Legfelsőbb Bíróság úgy döntött, hogy a kérelem nem tárt fel jogsértést. Bár a határozat a kérelem elfogadhatóságáról döntő, a Polgári perrendtartásról szóló törvény 273. § (1) bekezdése szerinti egyesbírói eljárásban került meghozatalra, a határozat valójában a kérelmező ügyének érdemével foglalkozott, és részletes indoklást tartalmazott.

9. Közben, 2005. november 11-én, a kérelmező a másodfokú ítélet végrehajtását kérte. A követelt kamatot azonban rosszul számolta ki, ezért az adós bankja nem tudta teljesíteni az azonnali beszédési megbízást, amit a Fővárosi Munkaügyi Bíróság egy pontosan nem ismertetett időpontban bocsátott ki. Ezért a helyes összeg tisztázását követően a bíróság 2007. április 2-án újból elrendelte a végrehajtást. Mivel az alperes eleget tett az ítéletben foglaltaknak, a bíróság 2007. április 26-án visszavonta a végrehajtást elrendelő végzést.

A JOG

AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

10. A kérelmező az eljárás ésszerűtlen hosszát, valamint azt panaszolta, hogy – az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében foglalt „ésszerű idő” követelményt megsértve – nem biztosították számára a neki kedvező ítélet megfelelő időben történő végrehajtását.

11. A Kormány vitatta a panaszt. Előterjesztette, hogy az ügyben a jogerős hazai határozatot a Fővárosi Bíróság 2005. augusztus 26-án hozta meg, a kérelem viszont csak 2007. február 24-én, vagyis az Egyezmény 35. cikkének 1. bekezdésében foglalt hat hónapos határidőn túl került benyújtásra. A kérelmező által benyújtott, a Legfelsőbb Bíróság által az elfogadhatósági szakaszban elutasított felülvizsgálati kérelem nem tekinthető hatékony jogorvoslatnak, ezért a Kormány szerint az nem befolyásolta a határidő múlását.

12. A Bíróság észrevételezi, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltával kapcsolatos vizsgálat céljára minden olyan bírósági szintet figyelembe kell venni, ami befolyásolhatja az ügy kimenetelét (ld. *Maria de Lurdes Rosa Marques and Others v. Portugal* (dec.), no. 48187/99, 7 June 2001). Ezzel kapcsolatosan a Bíróság megállapítja, hogy a Legfelsőbb Bíróság által 2006. október 25-én kibocsátott határozat, amely az ügy érdemét érintette, és

¹ Megközelítőleg 820 euró.

indoklással ellátott határozatot tartalmazott, igenis befolyásolta az ügy kimenetelét.

13. Továbbá, a Bíróság megismétli, hogy a bírósági ítéletek végrehajtását a 6. cikk alkalmazásában a „tárgyalás” integráns részének kell tekinteni (*Hornsby v. Greece*, 19 March 1997, § 40, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-II). Mivel a szóban forgó ügyben a végrehajtási eljárás hossza meghaladta a felülvizsgálati eljárás hosszát, a Bíróság úgy véli, hogy a teljes hossz a végrehajtási eljárás végéig tartott. Ezért a Kormány kifogását el kell utasítani.

14. A figyelembe veendő időszak 2002. november 25-én kezdődött és 2011. november 29-én zárult le. Ilyen módon az eljárás három bírósági szinten kilenc évig tartott. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

15. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, melyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (egyéb esetjog mellett ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). A Kormány nem hozott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, ami a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “összerű idő” követelményének. Ezért a 6. cikk 1. bekezdését megsértették.

16. A kérelmező azt is panaszolta, hogy az eljárás hossza sértette az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében védett, javai békés élvezetéhez való jogát. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatosan.

17. A Bíróság megjegyzi, hogy ez a panasz a fent vizsgált panasszal kapcsolatos, így elfogadhatóvá kell nyilvánítani. A 6. cikk 1. bekezdése (ld. fenti 15. bekezdés) alapján hozott döntésre figyelemmel azonban a Bíróság úgy véli: nem szükséges megvizsgálni, hogy az ügyben megsértették-e az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkét (ld. *Zanghi v. Italy*, 19 February 1991, § 23, Series A no. 194-C).

18. A kérelmező azt is panaszolta, hogy nem állt rendelkezésére jogorvoslat az eljárás elhúzódásának kifogásolására. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatosan.

19. A Bíróság elfogadhatónak találja a panaszt (ld. *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 156, ECHR 2000-XI) és megjegyzi: a Kormány semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő arra vonatkozóan, hogy a túlzott tartam tekintetében hatékony, az eljárás felgyorsítását vagy kártérítést biztosító jogorvoslat állt a kérelmező rendelkezésére. Ezért a Bíróság úgy véli, hogy az Egyezmény 13. cikkét megsértették.

20. Végül a kérelmező az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére hivatkozva a munkaügyi bíróság előtti eljárás tisztességtelen voltát és kimenetelét is panaszolta. Különösen a bíróság által felhasznált

szakvéleményt, valamint a hazai bíróságok által számára megítélt összeget panaszolta.

21. A Bíróság úgy véli: az ügyiratokban semmi nem utal arra, hogy – a 6. cikket megsértve – a hazai bíróságok nem voltak pártatlanok, hogy a kérelmező nem adhatta elő az ügyét megfelelő módon, vagy hogy az önkényesség bármely jegyétől mentes eljárás egyéb módon tisztességtelen volt. Ebből következően a kérelemnek ez a része nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben, s ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

22. Az Egyezmény 41. cikkére támaszkodva a kérelmező 780.000 forint¹ vagyoni kártérítést, és 2.000.000 forint² nem vagyoni kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igényt.

23. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. Úgy véli azonban, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és méltányossági alapon, a kérelmező terhére róható egyes késedelmeket is figyelembe véve (ld. fenti 9. bekezdés), 1.100 eurót ítél meg számára.

24. A kérelmező további 35.000 forintot³ követelt a Bíróság előtti eljárás során felmerült költségek és kiadások megtérítésére. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatosan. A birtokában lévő információkra és esetjogára figyelemmel a Bíróság a teljes követelt összeg, azaz 140 euró megítélését tartja ésszerűnek.

25. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésével (eljárás hossza), az Egyezmény 13. cikkével, valamint az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkével kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét pedig elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 13. cikkét megsértették;

¹ Megközelítőleg 3.300 euró

² Megközelítőleg 8.000 euró

³ Megközelítőleg 140 euró

4. *Megállapítja*, hogy az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján tett panaszt nem szükséges megvizsgálni;

5. *Megállapítja*:

(a) hogy az alperes Államnak három hónapon belül az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező számára nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:

(i) nem vagyoni kár tekintetében 1.100 (egyezeregyszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,

(ii) költségek és kiadások tekintetében 140 (egyszáznegyven) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

6. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2013. szeptember 24-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Atilla Nalbant
Megbízott Hivatalvezető-helyettes

Peer Lorenzen Elnök